Brezpogojna ljubezen
je nepremagljiva magija
Magijska Gimnazija Ljubljana
Gralova skrivnost
I
Bojan Ekselenski

Kolofon

Bojan Ekselenski

Magijska gimnazija Lubliana:

Gralova skrivnost (1. del) - promo brošura

Copyright © 2015 - 2026 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane.

Avtorica naslovnice:
www.selfpubbookcovers.com/Ravenborn

Prelom in oblikovanje:
Bojan Ekselenski

Slike in sheme:
Bojan Ekselenski in ChatGPT

Založba:
Bojan Ekselenski, samozaložba

Zbirka:
Fantazija

V Celju, 2026
1. elektronska izdaja, Promocijski izvod.

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 302520835
ISBN 978-961-96783-8-1 (ePUB)

Bojan Ekselenski

Magijska gimnazija Lubliana

Gralova skrivnost

1. del

Kazalo

Consecratio regni caelestis	11
Punctum ante nihilum.	15
000 Neskončna luč	17
00 Brezmejnost	29
0 Nič	45

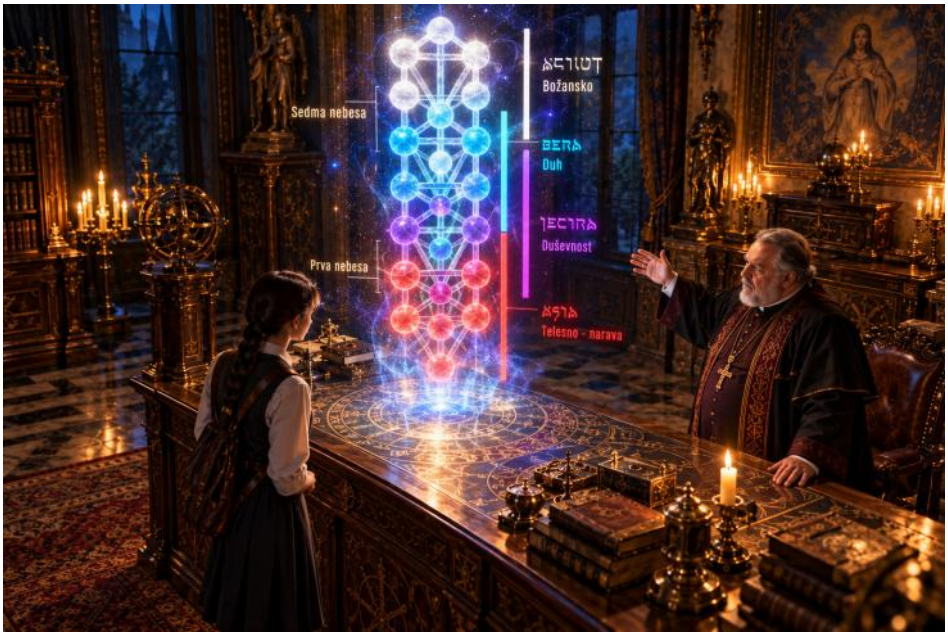

INRI

ET TAMEN ADHUC MOVETUR*

Zahvala

Za to knjigo se moram zahvaliti najprej svoji skrajno potrpežljivi družini. Izdelek pred vami je namreč pojedel ogromno ur.

Zahvala gre tudi Celjskemu literarnemu društvu in še mnogim, ki ste tako ali drugače moji literarni sopotniki.

Posebna zahvala

Posebna zahvala gre **Mestni občini Celje**, saj brez njene finančne podpore ta knjiga najbrž še ne bi ugledala luči sveta.

V Celju, Zemlja, v letu Gospodovem 2026

Celje

Mestna občina Celje

* In vendar se premika

1. NU! SKRIVNOST HADITA.
2. PRIDITE! VSI VI, IN SPOZNAJTE SKRIVNOST, KI ŠE NI BILA RAZODETA. JAZ, HADIT, SEM DOPOLNILO NU, SVOJE NEVESTE. NIMAM RAZSEŽNOSTI IN KHABS JE IME MOJE HIŠE.
3. V KROGLI SEM POVSOD SREDIŠČE, KAKOR NJE, OBODA, NI MOGOČE NAJTI NIKJER.
4. TODA ONA BO SPOZNANA, JAZ PA NIKOLI.

Aleister Crowley - Liber AL Vel Legis (II/ 1 - 4)

VSA MAGIJA JE V VOLJI.

Eliphas Levi

Regina caeli

REGINA CAELI, LAETARE, ALLELUIA.
QUIA QUEM MERUISTI PORTARE, ALLELUIA.
RESURREXIT, SICUT DIXIT, ALLELUIA.
ORA PRO NOBIS DEUM, ALLELUIA.

GAUDE ET LAETARE, VIRGO MARIA, ALLELUIA.
QUIA SURREXIT DOMINUS VERE, ALLELUIA.

OREMUS:

DEUS, QUI PER RESURRECTIONEM FILII TUI, DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI, MUNDUM LAETIFICARE DIGNATUS ES: PRAESTA, QUAESUMUS; UT, PER EIUS GENETRICEM VIRGINEM MARIAM, PERPETUAE CAPIAMUS GAUDIA VITAE. PER EUNDEM CHRISTUM DOMINUM NOSTRUM. AMEN.

VELIKONOČNA MOLITEV V LATINŠČINI

Requiem aeternam dona eis, Domine,
et lux perpetua luceat eis.
Requiescant in pace. Amen.

Consecratio regni caelestis

(Posvetitev nebeškega kraljestva)

DURA ET FIDELIS
VIRIBUS UNITIS
Per aspera ad astra,
Per ardua ad astra,
Exurge Mars, Mars ultor,
Vaticanus et imperator,
Per aspera ad astra,
Per ardua ad astra,
Exurge Mars, Mars ultor,
Vaticanus et imperator,
Viribus unitis,
Semper fidelis,
Sumus filli lupae capitolinae,
Viribis Unitis,
Semper fidelis,
Sumus filli lupae capitolinae.
COLLIS SANCTA PETRI

Arbeia je živahno pristaniško mesto ob Mare Germanicum (Germansko morje). Leži samo slabih deset kilometrov zračne linije od mogočnega Hadrijanovega zidu. A od Hadrijanovega do opuščenega Antonijevega zidu je nemirno območje, kjer živijo ljudje, ki si ne želijo pozornosti. Redke tamkajšnje vasi so središča tihotapljenja in zatočišča drobnih kriminalcev. Čeprav je območje formalno pod oblastjo Vatikana, se v resnici tam ne izvaja Lex Vaticana.

Majhen možic tankih brčic, zvitega pogleda in dolgim nosom je čistokrvni predstavnik podganjega tipa človeka. Sključen je oprezno motril temnopoltega moža pred sabo:

»Tarik, daleč si prišel. Verjetno ne samo zaradi trgovine, saj imaš bližje kar precej pomembnejših luk.«

»Rapis, Za dobiček ni nikoli predaleč. Kalif Mohamed XX ibn Salah Ad-Din je pri vprašanju dobička za Imperij silno svetovljanski. Arbeia je primerna trgovska postojanka, ker se tukaj naših ljudi ne obravnava kot sovražnike, temveč smo lepo sprejeti gostje.«

Podganji fris je ovohal vrček piva in ga zvrnil:

»Škoda, ker ne piješ piva. Tvoj Alah ali Mitra bi lahko malce popustil to zategnjenost, ko gre za dober ječmenov zvarek. Vsaj ko gre za deželo piva.«

Tarik mračno odvrne:

»Mitra je bog zmage in ne pijančevanja! Alah je tawid, zato malce spoštljivosti velja tudi zate,« ga je grozeče ošinil.

Podganji fris se je malce potegnil nazaj in navrgel:

»Saj nisem hotel žaliti.«

Tarik je vzdihnil:

»Moji manj svetovljanski rojaki za strupene besede hitro prerežejo vrat.«

Rapis se je zarežal:

»Zakaj ste potem izgubili Veliko vojno? Zakaj vas je nateplo cesarstvo piva, vina in ko smo že pri tem, tudi hašiša? Imate zmagovitega

boga, za povrh imata največjega boga, a ste vedno tepeni.«

»Rapis, Rapis, kdaj boš nehal s tem? Mi nismo ničesar izgubili. Tukaj nisem zaradi debate o zgodovini. Zakaj se vsi po nekaj vrčkih opoja oprimete zgodovine? Živi se od prihodnosti in ne preteklosti. Je roba pripravljena?« se je zresnil in velike oči so se še povečale.

Podganjemu so se zasvetile drobne oči:

»Za koga me pa imaš? Tudi carinski dokumenti so urejeni. Uradno boste v Bandar odpeljali sto trideset zabojev cinka v palicah. Prav imaš glede Arbeije. Tukaj so vsi manj zateženi do tujcev. Mogoče k temu pripomore oddaljenost Vatikana in bližina Kaledonije.«

»Zlato dobiš, ko moj kapitan preveri ves tovor.«

Podganji je razširil roke:

»Kaj mi ne zaupaš?«

Tarik je trdo odvrnil:

»Saj ne gre samo zate. Nikomur ne zaupam. Zlasti ne ljudem, ki izdajajo svojo deželo.«

»Moja dežela je Britania, ne pa oddaljen Vatikan sredi Italije. V bližini meje, daleč stran od sijajnega središča, se moramo znajti in znati preživeti. Kaledonija z one strani mi je bližja od Vatikana.«

Tarik se je zaupljivo zarežal:

»Mogoče se bo kmalu uresničilo.«

Punctum ante nihilum.

(Točka pred ničem)

Divide, coniunge et impera.

(Deli, združi in vladaj)

Klavdija Avgusta Lorensis je z očmi preplašeno švigala po spokoju urejenega parka. V trenutku, ko so Petra porinili v prah Koloseja, so ponjo prišli Geburijanci in jo odpremili do lebdilnika. Nihče se jim ni zoperstavil, njena varnostnika sta le povesila pogled pred vrati za služinčad, ki se je nekam poskrila. Nihče od družine ni niti od daleč spremljal dogajanja. Srhljivo praznino velikega parka je prekinjalo le ptičje čebljanje, ki nikoli ne potihne. Ona sama, le krhka deklica s skrušenim pogledom in zakriti gorostasni uniformiranci v rdečem. Geburijanci vedno nastopajo strogo po črki zakona, *secundum litteram legis*[1]. Ni jih možno podkupiti ali kako drugače odvrniti od naloge. Začutila je stisk pri srcu ob misli, da je nekdo umrl samo zato, ker jo je hotel rešiti pred politično poroko.

Molčeči Geburijanci so jo vljudno, vendar nič kaj nežno, porinili skozi vrata lebdilnika. Niti ozreti se ni mogla in še zadnjič pogledati palače, kjer je preživela otroštvo. Še sedla ni dobro, ko jo je sila pospešenega vzleta grobo potisnila v sedež in telo so trdno ovili samodejno sproženi varnostni pasovi. Zmrazila se je ob misli na svojo usodo. Zavedala se je, da je ujetnica, in tako so z njo tudi ravnali. To spoznanje ji je navlažilo oči, a se je odločila, da ne bo pokazala strahu. Pogumna

1. *secundum litteram legis – Po črki zakona*

bo, kot se spodobi za imperatore nobilis. Do zadnjega bo vztrajala. To si je prisegla in naredila znak Harpokrata kot zapečatenje zaveze same s sabo.

Edino dobrodošlico na koncu potovanja ji je pripravila ravnodušna redovnica. Doma so se ji na vsakem koraku na kratko priklonili vsaj s komaj vidnim gibom glave. A tukaj je drug svet, kjer naziv *imperatore nobilis* ne pomeni ničesar. Vse domače je izginilo. Njena mlajša sestra Konstanca bo po njeni zaobljubi, ko bo izpuhtela za vse na drugi strani zidov, prejela naziv imperatore nobilis in postala regentka svetega grala.

Za temi zidovi vladajo čisto druga pravila, ki so nastala v skoraj legendarni davnini. Nihče ne pozna skrivnosti znotraj zidov edinega in edinstvenega samostanskega kompleksa Svete Rozalije.

Globoko je vdihnila in izdihnila. Čez dobri dve leti bo na Dan Svete Rozalije postala zaobljubljena sestra. Svet bo pozabil nanjo in ona nanj. Torej bo na svoj način umrla. A do takrat jo čaka počasno umiranje.

Dobri dve leti do konca ... Nekateri spomini izginejo, drugi se okrepijo in pojavijo se nekateri novi.

Actus voluntatis condensatur et dissipatur.

(Dejanje volje se zgosti in razprši.)

000. - Neskončna luč

Večni so, Večni so bili, Večno bodo. Od Zore časov, ob prazačetku Kaosa, v vsakem središču Neskončnosti, Bogovi so bili in niso bili. Plavali so v brezobličnih vodah Teme v Praznini.

(Sauthenerom: Davni – 1)

Dve leti hitro minejo.

Minute mučne tišine so se iztekle v obtožujoče šviganje od mame Helene do dedija Jožefa. Ela je osredotočeno zrla predse. V mislih je vročično predelovala mamine besede. Oba sta čakala na njen odziv. Končno je sestavila vprašanje:

»Kako je spomin na brata izginil in se zdaj vrnil? Zakaj šele zdaj? Še včeraj nisem niti slutila, da sem imela brata? Kako je umrl in kje je pokopan? Ne vem, kako, a zdaj ga nekako čutim,« je zasanjano dodala, »kot nekakšen odmev. *Echo per infinitum nihilum*[1]. Tega ne znam opisati z besedami.« Pomikala je oči od mame do dedija in nazaj. Mati je skomignila z rameni in trpko odvrnila:

1. Echo per infinitum nihilum – Odmev skozi neskončni nič

»Boš ti?«

Dedi je prikimal in se ob olajšanem maminem vzdihu posvetil vnukinji:

»Delni spomin nanj se je vrnil zaradi magijskega gena XY. Njegovo izginotje je v zvezi z življenjem,« je pogoltnil slino in iskal primerne besede. »Povezanim ravno s tem genom. Ne smej se in komentarje o tem prihrani za kakšno zabavnejšo priliko.« Spomnil se je Petrove reakcije ob novici, da je nosilec magijskega gena.

Ela je skočila na noge:

»Komentarjev naj se vzdržim?« ju je rezala z vročičnim pogledom. »Najbrž je tudi moj nesrečni brat postavil vprašanje,« in razširila zenice. »O kakšnem genu govoriš?«

Dedi je mračno dvignil glas:

»Vsakdo ob takšni novici postavi tudi kakšno neumno vprašanje. Magijski gen se prenaša izključno po materini strani. Njegov edini znani fenomen je sposobnost potovanja v vzporedno vesolje, vzporedno Zemljo, ki se tam imenuje Adamija. Za to priliko je to dovolj.«

Ela je skočila na noge, skoraj prevrnila stol, besno zakorakala proti oknu in molče zrla na pusto ulico. Mati je hotela nekaj reči, a jo je dedi prijel za roko, in oprezno zašepetal:

»Pusti jo. Vsi smo bili v njeni koži in vemo.«

Sunkovito se je obrnila in znova oba prerezala s srepim pogledom:

»Kaj vesta o tem, kako mi je? Pojma nimata! Niti najmanjšega pojma! Čebulita o nekem genu XY. Sredi noči sem se zbudila in v spominih se je pojavil Peter Lomnik, brat Elice Lomnik. **Mene!** Kaj, če je odgovor zelo preprost? Zelo psihiatričen!«

Dedi jo je poskušal pomiriti:

»Tu ni nobene psihiatrične zadeve, gre le za posebnost, ki se tiče tudi naše družine.«

»Naše družine?« je znova izbruhnila. »Naše družine? Kako to, da sem se po dveh letih spomnila na izginulega brata? Se to dogaja normalnim družinam? **Ne!** Zakaj se ne spomnim osmrtnice?« in vrže

prednju izpisek črne kronike izpred dveh let. »Zakaj se tega ne spomnim? Vsak normalni človek ne pozabi brata! Družina je najtrdnejši steber spomina!« in zaključila v latinščini, kar je še njo presenetilo. »*Gravis non obliviscitur*[2]*!*«

»Zdaj pa me poslušaj!« je Jožef dvignil glas. Ela je hotela še nekaj reči, a ji je neka sila zaprla usta. Odločila se je, da se ne bo upirala, čeprav si je želela, saj je vendar najstnica in normalnim najstnikom je upor odraslim v krvi.

»Adamija skrbi, da ostaja anonimna in s tem vse v zvezi z njo. To je dobro za Adamijo in za ta svet.«

Ela je premagala silo, ki ji je zaprla usta:

»Torej sem v nekakšnem *noritis vojnikus*!«

Mati se je nasmehnila:

»Te besede je uporabil tudi Peter, ko je izvedel za svojo posebnost.«

»Posebnost? To, kar mi poskušata dopovedati, sodi za posebne zaprte zidove,« in s prstom pokaže v smeri Vojnika, »in ne na odprto ulico. Omenila sta, da gre za mojo srednješolsko prihodnost, a zdaj blebetata o nekakšnem magijskem genu, vrnitvi spomina na izginulega brata in psihiatričnem oddelku Vojnika z imenom Adamija. Zresnita se, saj je izmišljevanje svetov v domeni nas, otrok in ne odraslih, ki bi morali ostati na tej strani resnosti! Samo v filmu je lahko Doroteja padla v magični svet in Harry Potter je literarni lik, ki je zapeljal v drugi svet skozi peron, oštevilčen z ulomkom,« in kljubovalno dvignila brado. »Torej?« Njeno telo je objel za običajni svet nevidni biserni preliv z buhtečimi slepečimi plameni.

Dedi je prikril zgroženost ob nezavednem izbruhu Eline moči in se kislo nasmehnil:

»Do polnoči, ko se noč čarovnic prevesi v Vse svete, se moraš odločiti za eno od obeh možnosti. To storijo vsi s tem genom. Lahko se s posebnim obredom, **Dejanjem Volje**, odločiš za pot v Adamijo. Tam te čaka magijska gimnazija, pravzaprav **Magijska gimnazija Lubliana**.

2. *Gravis non obliviscitur* – Pomembno se ne pozablja

Po izvedbi obreda ni več poti nazaj,« in po latinsko zaključi. »*Iter suum finem invenit*[3].«

Ela je nagrbančila čelo:

»In druga?«

Dedi je dopolnil misel:

»Obreda ne izvedeš in ostaneš tukaj. Na Adamijo boš pozabila trenutek po polnoči in nanjo se boš spomnila na dan, ko moraš pravico do izbire prenesti na svojega otroka, če bo seveda deležen magijskega gena. Tu ni samoumevnosti.«

Ela se je zarežala:

»Po poletnem ali zimskem času?«

Dedi je ostal resen:

»Polnoč je polnoč.«

Eli se je zatresel glas in zapičila je vročični pogled v mamine nenavadno spokojne oči:

»Od kdaj veš vse to?«

Mati ji je tiho odvrnila:

»Spomin na Adamijo in navodilo za obred sta se mi začasno povrnila danes opolnoči, ko je v tvoj in moj spomin izskočil Peter. Njegova usoda je povezana z Adamijo. Naloga matere, mene, nosilke gena je, da svojega otroka, torej tebe, naučim obreda. Ko bo nastopila polnoč na Vse svete, bova obe pozabili in svet se bo vrtel naprej. Tudi Peter bo znova izpuhtel v pozabi. On sodi v Adamijo in ne sem.«

Vmešal se je še dedi in zaupljivo podkrepil Helenine besede:

»Imam te za pametno punco, zato si življenja ne boš pokvarila z obredom in se odpovedala tukajšnjemu obetu uspeha. V odbojki si se, najmlajša od vseh, z garanjem prebila v državno reprezentanco in s svojimi ocenami lahko izbiraš gimnazijo. Nihče ti ne bo onemogočil vsega tega, kar rada počneš in ne boš se odpovedala množici prijateljic. Stranski učinki magijskega gena so med drugim marljivost, vztrajnost in v tvojem primeru ljubkost. Narava sama z obetom tukajšnjega

3. **Iter suum finem invenit –** Pot je našla svoj konec.

uspeha odganja ljudi od Adamije, ki za nas ni prijazna pravljična dežela,« in je mračno zaključil. »Pravzaprav je zelo krut kraj.«

»Čakaj no! Upočasnita konje! Omenjata nekakšen obred. Če ga izvedem, sledi vpis v čirula, čarula gimnazijo. Je tako? Zakaj bi se morala v primeru vpisa nanjo vsemu odpovedati?«

»Boš ti?« je mati nagovorila dedija, ki je prikimal:

»Kakor hitro vstopiš v Adamijo, se bo tukajšnji svet spremenil in selektivno priredil spomine vseh, ki te poznajo. Tvoje življenje se bo povezalo z Adamijo in tukajšnje socialno življenje se bo temu samo od sebe prilagodilo, pravzaprav bo sprhnelo v pozabi. Pot magije te pelje po svoji poti, ki izključi vse iz tega sveta, razen družine.«

Ela se je začela glasno krohotati:

»Se poslušata?« in solze smeha so ji navlažile oči. »Blebečeta o nekakšnem obredu, drugem svetu in rečeh, ki sodijo za zidovis noritis vojnikus.«

Dedi je dvignil glas:

»Preden nas čisto odnese od bistva tega pogovora, naj ti razložim, kaj te čaka v naslednjem mesecu!« in je s kretnjo prekinil željo po ugovarjanju. »Naloga matere je, da te nauči obreda. Od tebe je odvisna izvedba opolnoči na Vse svete. Seveda si pametna punca in si ne boš uničila življenja. Takrat bo mati za vekomaj pozabila na Adamijo.«

»Kaj pa ti?« mu je skočila v besedo.

»Veš, da sem odsoten dolge tedne in tudi mesece. Zavedanje o Adamiji ti je tudi razkrilo mojo vpetost v tamkajšnji svet, konkretno v Sveto rimsko cesarstvo, kamor smo geografsko vezani. Povezan sem z Adamijo, zato imam ves čas bister spomin na oba svetova. Ne more se mi zgoditi, da bi tu omenjal Adamijo. Efekt jesodskega praga je popoln. Ko si enkrat vpet v Adamijo, si za vekomaj njen del. A pot do tega je naporna in posejana s krutimi dogodki. Najprej se z Dejanjem Volje odločiš za magijsko gimnazijo in potem moraš, kar je izredno zahtevno in tudi izčrpavajoče, to gimnazijo tudi opraviti. Vseh pet letnikov, vsak letnik v svojem letu. Tam ni ponavljanj in ni popravcev.«

»Kako ni ponavljanj? Povsod so ponavljanja in popravci.«

»Za dijake iz našega sveta ni popravcev ali ponavljanj. Če tam padeš, te vrnejo sem in potoneš na družbeno dno. Redki v najhujši greznici družbenega dna dočakajo svoj trideseti rojstni dan. In verjemi mi, tamkajšnja gimnazija stori vse, da se odkriža čim več dijakov in dijakinj iz našega sveta. Tam ni posebnih potreb, vključevanja ranljivih skupin in podobnega. Zato sem dejal, da gre za krut svet, ki te ne mara in te želi izločiti kot kužno bolezen. Ravno zato obreda v svoje dobro ne boš izvedla, kot ga ne izvede večina. Nihče ne želi tveganja, da uspešno življenje konča na družbenem dnu.«

Ela ju je nekaj trenutkov prebadala in odvrnila:

»Zakaj mi ga potem ponujata, če sta prepričana, da ga ne bom izvedla? Sta tudi Petra tako podjebavala?«

Dedija je že precej nažirala naveličanost z debato:

»Ta ponudba ni najina želja, temveč dolžnost, ki doleti vse starše otrok s tem genom. Razen mene in Petra se nihče v družini ni odločil za Adamijo. Nikomur ni na kraj pameti padla odpoved tukajšnjemu uspešnemu življenju. Pomisli na svoja strica! Oba sta pomembna v svojem poslu,« in se spogledal s Heleno, ki se je kislo nasmehnila. »Tudi mama je uspešna. Ni hotela pustiti za sabo, kar je gradila. Mene je moja mama Jožefa opozorila na vnuka, pa takrat še nisem poznal babi Hedvike. Pri Petru sem dočakal neke vrste neuspeha. Z odvračanjem nisem uspel in zdaj smo tu,« in pogled mu je padel na izpis osmrtnice. »Prav si začutila glede njega. Umrl je samo za tukajšnji svet, kot še trije sodrugi zaradi incidenta v Adamiji. Vsi so živi, a zagotovo nihče noče njihovih vlog. Letos se moraš odločiti in naj ti predočim kruta dejstva.« Zajel je sapo. »Od cele generacije kaskaderjev, ki se navkljub vsemu odločijo za Adamijo, torej okoli šestdeset na letnik samo iz Slovenije, jih običajno konča do pet do največ osem. Izračunaj si statistično verjetnost neuspeha. Obstaja še ena statistika. Ljudje z magijskim genom, ki ostanejo tukaj, v devetih od desetih primerov postanejo pomembni in znani, vrhunski v tem, kar počnejo. Pomisli!«

Ela se je namuznila:

»Zanimiva dilema. Imam dve možnosti. Je tako?« ju je strogo ošinila. Jožefa je presunil biserni sijaj, ki se je še okrepil. Oba sta prikimala. Veselo je nadaljevala:

»Ena možnost je, da vstopim v igro zmagovalne ekipe, ki vodi 2:0 in v tretjem setu ji do zmage manjka le še ena točka. Skratka, popolni uspeh, še preden sem zanj karkoli storila.«

Oba sta znova prikimala:

»Nekako tako. Popolna zmaga v dosegu roke. To je tvoja usoda.«

»To je scenarij, če se odpovem Adamiji. Vstopim v igro in mogoče zapečatim usodo nasprotnika, verjetno pa ne. Vsekakor moj vstop v igro ne bo šel v anale ženske odbojke. Lažja pot do cilja je tvoja logika, tvoj odnos do življenja,« se zazre v mamin pričakujoči pogled, »in stricev Jerneja, Silva in še koga iz familije. Zgrabiti cilj na dosegu roke. Zakaj ne? *Easy way*!«

Oba sta se znova strinjala in mati je zaupljivo dodala:

»Tako postaneš del zmagovalne ekipe. S tem ni nič narobe. Svet obožuje zmagovalce, a na poražence hitro pozabi.«

Ela je nagrbančila čelo:

»To bi želela vidva! Vstop v igro na strani ekipe, ki je tik pred zmago, ni noben izziv. Z mojim vstopom v igro se ne bi nič spremenilo in vsekakor izid tekme ne bi bil odvisen od mojih veščin. A do članstva v zmagovalni ekipi je še ena pot. Težja! Izziv je drugje!« se je zarežala.

Mama Helena in dedi Jožef sta se spomnila na Petrov dogovor. Ela je hladno pribila:

»Izziv je vstop v igro na strani ekipe, ki je tik pred porazom in s svojo veščino prinesem preobrat. To je resnični izziv! Ob takšni zmagi je moj prispevek odločilen.«

Mati je zardela:

»Podobno je razmišljal tudi Peter.«

»Seveda je,« je veselo odvrnila, »saj je moj brat. Zavedal se je, da je preobrat od poraza do zmage v njegovih rokah samo v primeru, če vstopi v igro ekipe, ki izgublja. Podobno razmišljam tudi jaz. Spirala zagotovljenih uspehov je uspavanka za um, njegova počasna smrt.«

Dedi je zmajeval z glavo:

»Ne vem, če lahko Petrovo usodo štejem kot zmaga. Izbrisan iz tega sveta, a v drugem ga lovijo vsi, ki kaj pomenijo v Sveto rimskem cesarstvu. Podobna usoda je doletela njegove prijatelje, ki so, če sem prav obveščen, gostje suženjske kolonije blizu našega Poreča. Samo drobna napaka in Adamija te kruto kaznuje in za vekomaj zaznamuje. Magijska gimnazija ni filmska šola. Čim prej pozabi, kar si videla v filmih o Harryju Potterju, saj se tamkajšnje šolanje običajno ne zaključi s *happy endom*. Magijska gimnazija je krut boj v tujem svetu, ki te ne mara in naredi vse, da te vrne nazaj in potunka na družbeno dno.«

»A ti si uspel. Ti si dokaz, da so preobrati na tekmi mogoči. Ne zanima me odlika na naši gimnaziji, temveč odlika na magijski. Odločena sem,« je veselo dodala. »Naredila bom Dejanje Volje in se borila za ekipo, ki jo od poraza loči le še ena pika,« in ledeno pribila, »in ji prinesla zmago!«

Dedi je začutil nenavadno čiste fluide.

Ela se je v maminem spremstvu odpravila do železniške postaje. S karto v roki je pomislila na najbolj znano čarovniško šolo in parno lokomotivo, ki je odpeljala s perona ulomka. Vse zabavne analogije je predelala in se veselo nasmihala. Tu ni ulomkov tam, kjer so nepotrebni.

Najbolj ji je ostalo v spominu dedijevo modrovanje:

»V Adamiji za letenje in drugo premikanje ne uporabljajo metel ali podobnih gospodinjskih pripomočkov, temveč imajo sredstva javnega in zasebnega prevoza. Tudi na ptice, ki raznašajo pošto, kar pozabi. Še poštni golobi so samo folklorna eksotika. Adamija ima učinkovito poštno službo, ki jo izvaja koncesionar.«

Podučila se je o *jesodskem pragu* in še mnogih drugih rečeh. Ves čas je spraševala. Celo prvo poglavje Crowleyjeve knjige Liber AL Vel Legis se je naučila na pamet. Dedi ji je dal nekatere dragocene napotke:

»Sprva boš dobila vtis, da gre za običajno gimnazijo. A to je le videz, ki vara in veliko večino prevara. Tam je družba prežeta z magijo in religijo. To sta temelja tamkajšnjega sveta. Oboje je prepleteno in pozabi na ateizem ali kakšne tuje versko-duhovne sisteme. Od prvega dne razmišljaj magijsko, kot sem te ves čas učil. Vključi se v pouk socializacije pri profesorici Zidarjevi, ker boš tam dobila najbolj dragocene napotke, kako v Adamiji sploh preživeti, kaj šele živeti. Najhujši pritisk bodo izvajali v drugem polletju. Takrat imajo odprto kratko okno, ki te vrne v naš svet brez hujših posledic, a mnogi ne vedo, kdaj odnehati. Profesorski zbor bo imel samo eno nalogo,« in je mračno zaključil. »Čim več gostov iz tega sveta vrniti nazaj. Pomagajo jim tudi domači novčki. Srečala se boš z vsemi vrstami rasizma in ksenofobije. Zavračaj jih z nasmehom! Peter je to hitro doumel in mogoče je bil pri tem še preveč uspešen. A ne pozabi,« ji je predočil še zadnji napotek. »Prijel se te bo pekoči pečat Petra Lomnika, saj si Elica Lomnik. Priimek ni bokal vode.«

V mesecih do odločilnega dne ji je dedi dal kup knjig o okultnem in mističnem, ki jih je s slastjo prebirala. To jo je od nekdaj privlačilo. Večkrat je zaznala, da se izogiba nekaterim vprašanjem ali pa jo je zvito preusmerjal na čisto druge stvari. Pokazal ji je nekaj osnovnih vaj, ki so se našle tudi v tukajšnji literaturi, a je živi prikaz nekaj čisto drugega. Pasti se lažje izogneš, če zanjo veš.

Sesedla se je v sedež. Obvezno leskovo palico je položila na prostor za prtljago. Oprezala je, če je še kdo na poti v adamijsko Lubliano. Vlak je počasi potegnil. Še zadnjič je skozi okno pomahala mami. Vsaj do adamijske verzije krompirjevih počitnic, *Feriae Omnium Sanctorum*[4], se je poslovila od domačega sveta. *Kako bo potekalo vračanje?* Prekinila je razmišljanje o tem.

4. **Feriae Omnium Sanctorum –** Počitnice vseh svetih

Nasproti je sedla deklica s *hidžabom*[5] in odložila kovček poleg njene palice:

»Torej imava isto pot,« jo je ogovorila, ko je videla leskovo palico. »Študij?«

Zožila je pogled in se sprostila:

»Ja, seveda. Gimnazija v Ljubljani,« z zavedanjem, da ne more govoriti o Adamiji. Deklica je dvignila pogled do palice in se namuznila:

»Samo ena gimnazija v Lubliani zahteva leskovo palico.«

Ela se je zdrznila. Deklica je zaupljivo dodala:

»Ne bojte se, obe potujeva na isto gimnazijo.«

Ela je že hotela izgovoriti magijska, a jo je deklica spretno prehitela:

»Verjetno ima še kdo isti cilj. Šola je precej selektivna. Letos vas je precej malo. Z vsemi zahtevnejšimi gimnazijami je tako.«

Prisedel je visok temnolasec:

»Je prosto?«

Obe sta prikimali in ga odmislili. Nadaljevali sta svoj pogovor. Deklica se je predstavila:

»Ker se bova na šoli mogoče srečali, jaz sem Amira.«

Ela je odvrnila:

»Elica, okrajšava od Elizabeta, tako me je podučil stric. Za vse sem Ela. Tako mi je najbolj všeč.«

Amira je zožila pogled:

»Poznala sem fanta z mlajšo sestro Elo.«

Eli so se zasvetile oči, a ni mogla izgovoriti »Peter«. Le prikimala je in Amira je takoj vedela.

Fant je nekaj časa ležerno poslušal, potem pa se vključil v pogovor:

»Upam, da nisem nadležen. V šolo? Danes je za srednje šole prvi dan.«

Obe sta prikimali.

5. **Hidžab** – (ḥijāb) pomeni naglavno ruto, ki jo nosijo muslimanke.

»Faks se začne šele oktobra. Po osnovni sem hotel na gimnazijo. Pač pričakovanje mame in atija, gimnazijskih prfoksov. V sedmem, osmem in zlasti devetem razredu sem švical za ocene in trepetal, da bi se lahko vpisal na želeno gimnazijo. Pravzaprav želeno za moja tastara,« je prhnil in nadaljeval s svojo zgodbo. »Ko sem zaključeval osmi razred, so za vpis zahtevali 170 točk. Potem je prišel čas vpisa in bil sem daleč od tistih točk, a sem imel srečo. Tisto leto zaradi premalo vpisanih sploh niso imeli omejitve. Pomislita,« se mu je obraz razpotegnil. »Moji vrstniki, tudi tisti z več točkami, so se vpisovali na papirju lažje srednje šole. Ugotovili so, da lahko pridejo do mature tudi na manj zajeban način, kot je garbanje na eni težjih splošnih gimnazij. Ob vpisu na fakulteto smo se nekateri znova srečali. Štiri leta težje gimnazije so mi dala nekaj prednosti na maturi, ki je za vse enaka. A ne vem, če bi danes še enkrat šel skozi isto. Vama se vidi, da verjetno gresta na gimnazijo. Bežigrad, Polje?«

Ela in Amira sta se spogledali in Ela je tiho odvrnila:

»Nič od tega. Šentvid ...«

Fant je zavil z očmi:

»Ta je še bolj pasja od običajnih. Kaj pa ti?« je iskal Amirine temne oči.

»Meni se vidi, da ne sodim na Šentviško,« je odvrnila tiho in fant je vidno zardel.

Vlak je zapeljal v tunel in ostali sta sami ...

DE OCCULTIS RATIONIBUS
LIBER NULL
ARCANA DISCIPLINA

Neque mittatis margaritas ante porcus

(Ne mečite biserov svinjam)

00 – Brezmejnost

On je na Pragu in je del Praga. Njegov obraz je gruča mavričnih krogel in one krožijo ena okoli druge. On nasmejan ubija in njegova zvijanja so smrtna za vsakogar, ki je dovolj nepazljiv in dovoli, da ga prevara. On je Korupcija Oblike, ljudje Ga bodo imenovali z mnogimi imeni, a le eno Ime je Pravo.

(Sauthenerom: Davni – 7)

Podravnateljica Magijske gimnazije Lubliane, doktorica Helena Norman, je premerjala uvožene novčke. Letošnja bera je že na prvi pogled podpovprečna. Zadnji dve leti so soočeni z upadom odločitve za Dejanje volje. *Se v njihov svet prenaša védenje o tukajšnji selekciji in usodi neuspešnih? So starši tako uspešni pri prepričevanju, naj ostanejo doma ali pa imajo otroci vse manj želje po tveganju? Tega ne bomo izvedeli. Manj vpisanih pomeni manj izbire.* Na hitro je preletela vseh štirideset novčkov. Še malo in sestavili bodo lahko samo en razred uvoženih. Po incidentu, pravzaprav serijo ekscesov s Petrom Lomnikom, je ministrstvo zapovedalo strogo segregacijo, torej nobenega mešanja tukajšnjih in obetajočih uvoženih novčkov. Zato ne smejo povečati vpisa med tukajšnjimi kandidati. Zaradi takratnih incidentov so

posodobili dijaške izkaznice za zmanjšanje možnosti varnostnih kršitev, čeprav jih niso čisto odpravili. Nobena varnost ni popolna. *Pa magijske oblasti sploh želijo popolno varnost?*

Vstopno testiranje ji je vsakoletna rutina, a zanje je nekaj novega. Tu se prvič pokažejo morebitni kandidati za napredovanje. Znova ji je spomin zastal na Petru Lomniku. *Že drugič sem se spomnila na nesrečnega Petra, pa bi moral izpuhteti.* Je kdo med temi tu posebnež njegovega kova? *Upajmo, da ne. En posebnež v delovnem veku popolnoma zadostuje. Koliko jih bo že tukaj nakazalo, da niso vredni neofitove kute?* Na hitro je vrgla oči na seznam. **Elica Lomnik.** *Tole bo verjetno Petrova mlajša sestra.*

Profesorica je po dolgem in počez ošinila novčke, kot je znala le ona:

»Naj se predstavim, da boste vedeli, s kom imate opravka. Sem doktorica Helena Norman, podravnateljica te ustanove in vaša profesorica zgodovine. Ob nezgodah, povezanih z disciplinskimi prekrški, me boste spoznali še v vlogi predsednice šolske disciplinske komisije,« in je rahlo dvignila glas, »Drage novinke, dragi novinci! To je zelo pomemben test, saj z njim zapečatite letošnje bivanje v tej ustanovi! Letos smo, že tretjič zapored, zaradi izogibanja incidentom, naredili dve ločeni skupini. Eno za vas,« in v kratkem predahu ošinila vse prestrašene obraze, ki so pričakujoče zrli vanjo, »goste iz zunanjosti in eno za domačine. Testa sta za vse enaka. Ni pravih ali napačnih rešitev. So samo vaše rešitve. Na vsak list zapišite svoje ime in priimek in nas počastite še z lastnoročnim podpisom. Test izpolnite s priloženim svinčnikom in pri tem molčite. **Za-čnite**!«

Veliki pravokotni zaslon nad profesorico se je spremenil v časovni odštevalnik.

Poiskala je Elico Lomnik. Takoj ji je padla oči s svojo postavo. *Tudi Peter je bil skoraj za glavo višji od povprečja. Bog nam pomagaj, če se zgodovina ponavlja.* Oprezno je poiskala njene oči, osredotočene na testno polo. *Naj te spoznam ... Kaj prinašaš? Upam, da kaj manj razburljivega in napornega od izginulega brata.* Znova so se ji v spominu odvrtele prigode

novčka, ki bi moral po izkušnji Koloseja izginiti iz spomina, a se to ni zgodilo. Zarezal se je v spomin in tam vztraja. Odgovor je le en – Peter je nekako preživel Kolosej. Še inicirani dijaki nekako vedo, da je preživel areno. Čeprav gre za eno najstrožje varovanih skrivnosti, je ta že za lanske *Vse svete* izplavala iz varnih zavetij Harpokratovih pečatov tišine. Od takrat buri domišljijo ... In disciplino.

Ela se je nasmehnila ob hitrem preletu testa. Dedijevo čtivo je iz tega testa naredilo malo malico. Hitro je obkrožila ali zapisala odgovore in pogledala na uro. Pretekla je komaj polovica časa. Naj odnese polo do katedra z modrooko hladnokrvnico? Naj počaka? Dvignila je pogled in se na hitro spogledala s profesorico. Začutila je hladen stroj za razumsko mletje, a to je le fasada. V njeni globini je nežno utripala razumevajoča toplina. Ženska empatija sobiva z večno prežečo intuicijo.

Intuicija jo je opozorila, naj ne bo prehitro zadovoljna z odgovori. Dedijevo čtivo gor ali dol, ravno zato mora biti še posebej pozorna. Znova je pomislila na vprašanje o pomenu meča in na novo napisala odgovor.

Orodje razuma je slepo, če mu ne vladata empatija in intuitivna milost.

Ta vprašanja ... Ne gre za teste o nas, gre za naš odnos do magije. Koliko smo skladni s tukajšnjimi pričakovanji? Rezultat tega testa definira odnos profesorskega zbora do nas v času, ko se odločijo za brutalno selekcijo.

Ura se je postavila na 00:00 in vsi so na profesoričin ukaz odložili svinčnike:

»Kdor nas še ni blagoslovil s podpisom, naj podpiše test. Kogar ne bomo mogli povezati s testom, naj popoka svojo kramo in se vrne v mamino izbo. Šola časti enosmerno vozovnico. Sem jasna? **Podpis!**« je poudarila.

Sled nasmeška je presekala ledeno strogost. Znova je pozornost namenila Eli. Dotaknila se je njenih fluidov in presenetila jo je neverjetna

urejenost in nekakšna tišina. V ozadju so se vrtinčile energije, ki so ostajale trdo zaprte v lupini magnetičnega pasivnega fluida. *Neverjeten nadzor, a gre za nenavadno naravno danost. Bomo videli ...*

Šolske jedilnice so povsod enake. Ela je oprezno vstopila. Aroma jestvin in vrvež bi zlahka prihajal iz domače jedilnice. Starejši dijaki so se bolj ali manj očitno izogibali novčkom. Dedi jo je opozoril na nekatere posebnosti tukajšnje scene. Predvsem se je poskusila izogniti adamijcem. Še najbolje se ji je zdelo ostati neopažena zunaj vrveža. Nikakor ni želela pasti v kakšen incident. S kotičkom očesa je ošinila suhljatega nesrečnika, ki se ni izmuznil podstavljeni nogi. Nihče mu ni pomagal, ko je ob salvi krohota telebnil po tleh. Hitro je pobral, kar se je razsulo, naredil užaloščeno obrazno mimiko in izginil v najbolj oddaljen koti-ček jedilnice. Od nekod se je pripeljalo nekaj, podobnega čistilnemu robotu in bliskovito počistilo nesnago. Kot se je pojavil, je stroj še hitreje izginil. Glasen krohot »junakov« je šel mimo nje in vedela je, da ima vsaka generacija domače pobaline, ki si radi privoščijo nesrečne *neadamijske* novčke. Tukaj jim rečejo »uvoženci«. Pravzaprav gre za rasistično opazko, ki je zlezla pod kožo celotnega sistema. Vsaka družba ima svoje *čefurje* in *šiptarje*.

Spomnila se je dedijevih besed:

»Adamijski otroci imajo za sabo določeno magijsko izkušnjo in so od rojstva vpeti v magijsko razumevanje sveta. Že v osnovi imajo prednost pred vami, ki vam bodo rekli uvoženčki. A ključna razlika ni v znanju magije, temveč odnosu do nje. Že prvi dan moraš posvojiti ta odnos in se držati nad vodo. Verjemi mi, težko bo, saj bodo domačini in šola storili vse, da te spravijo pod gladino. Tvoja naloga bo še toliko težja, ker ne boš smela uporabiti njihovih trikov, temveč boš morala najti svoj način preživetja.«

Trdno je prijela pladenj in se spretno izognila nogi, ki bi jo skoraj spotaknila. Ker se sploh ni odzvala na poskus pobalinstva, sta oba temnolasca bolj okroglih postav skrila presenečenje in se umaknila. S

hrano na pladnju, ki je bila vsaj na videz podobna tisti iz osnovnošolske menze, se je spravila v osamljen kot. *Tukaj ni prijateljev, so le sopotniki.* Komaj je naredila nekaj grižljajev, sta se pri mizi pojavili dve plahi deklici. Sprva se je naredila, da ju ne vidi. Potem jo je svetlolasa s pegastim obrazom ogovorila:

»Lahko prisedeva?«

Dvignila je glavo in obe ošinila s trdim pogledom in strogo prikimala. Odločila se je malce nedostopnosti. Nista mogli skriti, da sodita v klub uvoženih. Svetlolaska, pol glave višja od drobcene kolegice s pegicami, je prva sedla in iskala oči, usmerjene v hrano. Ela jo je ignorirala. Pegasta svetlolaska se je opogumila:

»Uvoženi moramo držati skupaj.«

Ela je oprezno dvignila pogled in se srečala s preplašenimi, pravzaprav negotovimi svetlimi očmi pegaste deklice:

»Pegica,« je trdo odvrnila, »kakor hitro privoliš v delitev na naše in njihove, boš razdeljena v voziček za odvoz tja, od koder si prišla. Prva lekcija,« je prestrelila presenečeni sotrpinki. »Tukajšnja šola ni nadaljevanje osnovne šole iz naših krajev. To razkošje imajo domačini, saj je ta gimnazija neposredno nadaljevanje tukajšnjih osemletk. To je njihova najpomembnejša prednost. Že danes poskušajta delovati, kot bi bili od rojstva tukaj. Prvi nauk,« je ledeno zrla v deklico, »Ne pričakuj solidarnosti ob padcu v gnojno jamo! Ves čas moraš skrbeti, da vanjo ne padeš. Kar najhitreje odkrijta svoje slabosti in se jih trudita odpraviti ali vsaj zakriti. Mimogrede, jaz sem Elica, za vse pa Ela.«

Deklici sta osuplo obmirovali ob njenih srhljivo trdih besedah. Nekaj trenutkov sta potrebovali za izvijanje z verig šoka. Najprej se je predstavila »pegica«:

»Jaz sem Darja.«

»Jaz pa Milena, obe sva iz Kranja. Poznava se že od vrtca in res je neverjetno naključje, da sva obe s tem genom in sva se enako odločili.«

Ela je še kar ohranjala svoj komunikacijski hlad:

»So vaju kaj domači podučili, kako je tu?«

Milena se je spogledala z Darjo in veselo prikimala:

»Moja teta tu nekaj počne. Tudi po razkritju mojega Dejanja Volje je ostala precej molčeča. Ves čas ponavlja, kako zahtevna je ta gimnazija in kako naj pozabim na naše šole.«

Darja je dodala:

»Zdi se mi, da ni neke posebne razlike. Vsaj za zdaj!«

Eli je malce presedala ta lahkotnost:

»Vsaj za zdaj, ko še nismo niti dokončno vpisani, a hitro pozabi na ta zdaj. Teta te ni hotela strašiti. Ne vem, ali ti je s tem naredila uslugo. Mogoče je pozabila svoj tukajšnji šit, ki ga zagotovo kasirala. Ljudje radi negativne izkušnje potlačijo v pozabo. Čim prej morata dojeti, da je tukajšnja šola nekaj čisto drugega. Prej, ko bosta to ozavestili, lažje vama bo. Meni so dali samo en pomemben napotek,« in je obe premerila s pogledom pod nagrbančenim čelom. »Pozornost na stvari, ki so na videz nepomembne.«

Deklici sta se spogledali:

»Kako to misliš?« sta skoraj sočasno vprašali.

»Sta opazili, kako so spotaknili tistega suhca?« in je pokazala na osramočenega fanta na nasprotnem koncu.

Obe sta oprezno prikimali.

Razprla je oči in tiho dodala:

»Takoj je dobil pečat odpada, ki mora leteti s šole. Spotaknila sta ga tukajšnja novčka. Tudi mene so hoteli, a sem se s pozornostjo izognila nesreči, kot rečejo temu. Novčki moramo biti ves čas na preži in včasih moramo znati predvidevati. Vsa magija je v volji in pozornosti. Tisti nesrečnik tam,« je znova pokazala na osamljenega suhca, »je padel na prvem izpitu obstanka na šoli. Tako ranjen je lahka tarča za tukajšnje plenilce. Hijene vedno napadejo že načet plen.«

Darja se je nagnila rahlo naprej in zašepetala:

»Pred dvema ali tremi leti je novček iz naših krajev baje preštel rebra tukajšnjim nasilnežem.«

Peter, je prešinilo Elo. Ni želela pogovora o svojem bratu, še manj pa o tem, da je njegova sestra:

»Ne upaj v čudež! Vidiš tu kakšnega princa? Jaz vidim le trop presranih nerod, od katerih je že zdaj polovici žal, da so naredili Dejanje volje. Vidita, ne gre zanje ali za nas, temveč iz naše perspektive le za nas. Delimo se na tiste, ki želimo izraziti svojo voljo in tiste, ki izražajo svoje želje. To je velika razlika.«

Darja in Milena sta se zaprepaščeno spogledali. Ela je mirno nadaljevala:

»V razrede nas bodo razdelili na osnovi testa. Tu ni nobenega govorečega klobuka ali poskakujočega zajčka. Če se vama je zdel čudaški in sta ga v tem duhu rešili, sta na slabi štartni črti. Komisija za vpis bo takoj zavohala šibkost in nanjo stisnila, ko bo čas za to.«

Njihov pogovor je prekinil vdor pojave na do zdaj neopaznih zaslonih. Starejši gospod v običajni obleki zagotovo ni podpiral klišeja o modi v magijski šoli. Precej dolgočasna siva obleka z belo srajco in oker kravato je izdajala priliko dolgočasnega profesorja. Podoba, kot bi brala misli večine, je začela svoj nagovor:

»Najprej naj se predstavim, sem ravnatelj te ustanove, doktor Tim Brežnik. Drage novinke in dragi novinci, zlasti gostje od zunaj, verjetno so se razblinila vaša pričakovanja glede oblačenja v tej častitljivi ustanovi. Čaka vas naslednji korak do začetka resnega bivanja med nami. Čez dobre pol ure se zberite v glavni dvorani A1, kjer boste zaključili svoj vpis v to častitljivo ustanovo. Do tja vas bodo pripeljale talne oznake. S sabo ponesite samo mapo z vpisnico, preostanek svojih stvari pustite v garderobah, priročno označenih z oznakami vpisnih skupin. Še naprej vam želim dober tek in prijetno bivanje.«

Vse tri se spogledajo.

Ela je tiho dodala:

»Ne pozabita! Pozornost,« in nadaljevala s hrano. Tudi novi znanki sta se posvetili hrani. Darja se je nakremžila:

»Pere je enako plastičen kot pri nas. Vse menze so iste.«

Profesorica Normanova se je odzvala povabilu ravnatelja Brežnika. *Le zakaj me kliče?* Še malo in v A1 bo zaključek vpisa svežih novčkov. *Ga skrbi, ker je tako malo uvoženih?*

Namignila je tajnici Agnes in vstopila v ravnateljevo pisarno:

»Klical si me.«

Tim Brežnik je prikimal in ji preusmeril pozornost na prizor iz jedilnice. Helena je gledala, kako je ena od novink vzela hrano, se spretno izognila podstavljeni nogi in se spravila v kot. Posnetek se je ponovil in ravnatelj ga je ustavil.

»Kaj bi me moralo zanimati na tem posnetku? Ne vidim nobenega izgreda ali česa nenavadnega.«

Tim se je nasmehnil:

»Na posnetku je zanimivo to, česar nisi videla.«

»Česa nisem videla? Povej mi, ker res nimam časa za norčije še ne čisto vpisanih novčkov. Sicer smo tudi letos v jedilnici doživeli tradicionalno podtikanje nog, a brez resnih posledic. Uvožence, ki so nasedli, sem že označila. Zabave domačinov s spotikanjem uvoženih ne moremo preprečiti.«

Tim je pognal upočasnjen posnetek s sočasno sliko astralnega kamernika. Helena je zožila pogled in osuplo izbuljila oči:

»Tole se je zgodilo?«

Tim je ravnodušno prikimal:

»Natanko to. Če ne bi raven astralnega fluida presegla vrednosti, običajnih za uvožene novčke, tega sploh ne bi opazil. Lani sem dal Urbanu nalogo, naj kalibrira astralne kamernike na desetletno povprečje uvoženih vpisnikov.«

»Zdi se mi, da vem, kdo je.«

Tim je pogoltnil slino:

»Naj ti predstavim protagonistko te drobne prigode,« in teatralno zaključil, »Elico Lomnik, sestro Petra Lomnika. Očitno so posebnosti nekakšen družinski posel.«

Helenin pogled je padel v tla. Nekaj trenutkov je iskala besede:

»Veselila sem se, da sem opravila z dozo posebnosti, ki so mi namenjene. Očitno še ni konec,« in hitro se ji je zbistril pogled. Spomnila se je svojega tipanja fluidov takoj po testiranju. »A mogoče v tej prigodi ni ničesar posebnega. Deklica se je intuitivno izognila nezgodi. Vsako leto je nekaj talentiranih, ki oblečejo neofitovo kuto. Vsekakor je dokazala, da bo mogoče oblekla neofitovo kuto. Niso vsi novčki enako,« in spustila glas, »šibki.«

Tim je spustil še bolj upočasnjeno ponovitev ključnega dela in posebej izostril Eline oči.

»Vidiš?«

Helena je široko razprla usta:

»Kako je to mogoče?«

Tim se je zavalil v naslonjač:

»Še preden sta oba pobalina dala telesni znak za klasično lumparijo, se je ona odzvala. Njen fluidni odziv se je zgodil nekaj milisekund pred aktivacijo njunih fluidov. Za uspeh te aplikacije se morajo poleg veščine poklopiti astrološke, genetske in fluidne danosti. Ja, opravka imamo z berijskim intuitivnim uvidom. Namen nezavedno izvedene aplikacije? Čisto banalen. Deklica se je neopazno izognila incidentu. Vidiš ta nihaj v astralnem fluidu?«

Helena se je prijela za usta:

»Misliš, da je res to? Lahko je naključje.«

Tim je zmagoslavno odvrnil:

»Tudi jaz bi najraje verjel v naključje, a žal je to malo verjetno. Uvoženka je za *crème de la* crème zavestno manipulirala z astralnim odzivom. Ker ne pozna parametrov naše opreme, je naredila napakico. Res drobno, ki pa se mi ni izmuznila. Neki diabolo v meni me je gnal, da sem stvari hotel priti do dna. In to je to.«

»Se zavedaš, kaj pomeni, če posnetek pride na napačen naslov?«

»Na noben naslov ne bo šlo. Za zdaj si edina, seznanjena s fenomenom. Nihče ga ni opazil. Z malo sreče ga ne bo niti Urban. V tem je lepota njenega dejanja. Spomni se Petrovega razkošnega izstopanja. Njegov dosežek je rekordno hitra pokora z rehabilitacijo.«

»Boš obvestil tudi patra? Teo je strokovnjak za takšne fenomene.«

Tim je prikimal:

»Seveda ga bom vključil. Za zdaj bomo samo opazovali. Mlada gospodična Lomnik ne sme vedeti, da nam je padla v fokus. No, zdaj je čas za A1,« in vzdihnil. »Tam je središče živ žava.«

Helena se je kislo nasmehnila:

»Zagotovo nočeš Aleša pustiti samega v zverinjaku.«

Talne oznake so jih vodile do velike ovalne dvorane, pravzaprav osupljivega amfiteatra. Vrste sedežev so polkrožno objemale osrednje omizje na dnu, vsaka vrste je sledila predhodni kakšen meter višje vse do konca, od koder so ljudje pri omizju na dnu videti kot drobčkane figurice. Veličino prostora so dopolnjevala impozantna okna in čudoviti kristalni lestenci.

Darja in Milena sta se nekako »prilepili« na Elo. Skupaj so vzdihovale ob čarobni kulisi. Novčki so napolnili le manjši del dvorane. Domačine in goste so spretno ločili. Talne oznake so jih usmerjale čim bližje omizju na dnu.

Ravnatelja in podravnateljico so že poznali, neznanki sta bila tretji član profesorskega zbora in dijak. Vsi so kazali precej vsakdanjo podobo, nobene filmske ekstravagance. Običajne obleke, dolgočasne frizure in nobenih dodatkov, kot so ognjeni ptiči, govoreči klobuki, svetleče iskrenje in podobni »specialni efekti«.

Najprej so se malce zatemnila okna, pridušile so se luči, oživel je veliki ekran in okrepila se je luč, usmerjena v omizje.

Na ekranu se je vrtel grb šole. Edina stvar, pogojno podobna filmskim stvaritvam.

Ela, Darja in Milena so se tiho posedle. Darja je zašepetala:

»Vau! To pa je nekaj. Nikjer ne vidim vira tega, kar se predvaja na ekranu. Torej imajo tudi tu ekrane. Mogoče imajo svojo verzijo interneta in družabnih omrežij. Kaj bi dala za »*Magic tik tok*«!«

Milena jo je navdušeno dopolnila:

»Kako fensi se sliši Instamagigram. To bom fleksala frendice.«

Ela ju je utišala:

»Psst! Kjer je slika, so mogoče tudi kamere z mikrofoni. Nikogar ne boš fleksala in raje takoj pozabita na družabna omrežja.«

Milena se je namrdnila.

Pridušeno mrmranje je prekinil mogočen ravnateljev glas:

»**Tišina!**«

Dvorana se je pogreznila v mrtvaško tišino. Okna so se še malce zatemnila in mehka svetloba je poudarila omizje.

»Naj vas znova pozdravim in se še enkrat formalno predstavim. Jaz sem profesor doktor Tim Brežnik, ravnatelj te ustanove. Profesorico doktorico Heleno Normanovo, podravnateljico in predsednico Disciplinske komisije tudi poznate, pridružila sta se nam še,« in je pokazal na majhnega okrogloglavega profesorja z napredujočo plešo in smešnim jabolčnim trebuhom, »Profesor doktor Aleš Rebernik, predsednik Komisije za uvrstitve in,« posvetil se je še sijočemu mlademu fantu, »Predsednik dijaškega sveta, gospodič Andrej Blaznik iz P1.«

Klinično čist molk je vztrajal. Nihče ni drznil niti glasno vzdihniti, kaj šele kihniti, zakašljati ali, bog ne daj, smrkniti.

Ravnatelj je odločno nadaljeval:

»Ne vem, s kakšnimi predstavami ste prišli na to častitljivo ustanovo, niti to nikogar ne zanima. Čim prej si vbijte v glavo,« je rahlo dvignil glas, »da je Magijska gimnazija Lubliana šolska ustanova, namenjena splošni in magijski vzgoji in izobraževanju. V petih letih zahtevnega vzgojno-izobraževalnega procesa boste dobili odlično strokovno podlago za nadaljnje razvijanje znanosti in umetnosti na eni od uglednih magijskih univerz. Lahko pa vas zanese v manj magijske vode, kjer vam bo odlično služila pri nas pridobljena splošna izobrazba. Šola je v skladu s svojo naravo internatnega tipa in zaradi optimalnega razvoja vaših kompetenc veljajo nekatera stroga pravila. Temelj sobivanja na tej ugledni instituciji je Hišni red, ki ga vsako leto potrdi *Ministerium*

Educationis et Institutionis, po naše Ministrstvo za vzgojo in izobraževanje. Naša ustanova daje enak poudarek vzgoji in izobraževanju. Oboje je enako pomembno in temu je vse podrejeno, vključno s šolskimi pravili. Novčki iz zunanjosti, za vas le tole,« je dodal. »Magijska gimnazija ni nadaljevanje šolskega sistema iz zunanjosti, zato čim hitreje osvojite specifične kompetence, ki vas bodo kvalificirale za bivanje v tukajšnji **katoliški** skupnosti.«

Darja in Milena sta se spogledali ob poudarku besede katoliški. Ela je nagrbančila čelo in tiho pripomnila:

»Kar navadita se. Tukaj ni verske svobode v našem pomenu besede. Državljan se postane s krstom, obhajilom in dokončno potrdi z birmo. Samo tako in nič drugače. Mi formalno še nismo državljani, to bomo postali šele z iniciacijo v neofita,« in kislo dodala. »Komur bo uspelo priti do tja.«

Darja tiho zašepeta:

»Torej smo padli med verske blazneže z magijo.«

Ela je srdito pošepnila:

»Te ideje si izbij iz glave, sicer boš kmalu odfrčala nazaj v versko svobodo.«

Milena je le zlovoljno odkimala.

Po uvodu je opisal osnove učnega programa in predal besedo profesorici Normanovi. Temeljni poudarki hišnega reda in disciplinskega sistema so dijake kar malce zazibali v nekakšno otopelo zaspanost. Vedno je tako. Otroci nagonsko želijo preskočiti disciplinske vsebine. Kot zadnji od prisotnih profesorjev se je oglasil profesor Rebernik. Dijake je znova spravila v pozornost njegova razlaga pomena dinamike razredne skupnosti, uvrstitev, izbirnih predmetov, sistema točkovanj in delovanja razrednih domov. Zadnji je besedo dobil predsednik dijaške skupnosti. Njemu je pripadla predstavitev različnih dejavnosti in druženj dijakov s poudarkom na omejitvah za novčke. Po vabilu v dovoljene krožke jih je pozval k volitvam razrednih predstavnikov v dijaški svet. Videlo se mu je, da je naravnost užival, ko je našteval omejitve

predstavnikov uvoženih novčkov. Elo je prešinilo – *Ta je zagotovo en od tistih, ki podstavljajo noge*.

Darji in Mileni je to dolgotrajno naštevanje že precej najedlo potrpežljivost. Ela je prekinila njun nemir:

»Tole je sicer na smrt dolgočasno, a si je dobro zapomniti. Izbirne predmete so tako na hitro našteli, da bo marsikdo spregledal kaj pomembnega. Tako odbirajo tiste s pomanjkanjem pozornosti.«

Darja je naveličano zašepetala:

»Vse, razen žuranja in izdelovanja z najmanjšim naporom, je samo balast. Tako vsaj misli moja sestra in prav ima.«

Ela je hladno odvrnila:

»Sicer se sliši piflarsko, a s takšnim odnosom boš **ti** odfrčala kot balast. Pozornost ... To je ključno na tej šoli. Ura pozornosti odtehta deset ur piflanja.«

Darja se je spogledala z Mileno in zamahnila z roko.

Znova je besedo prevzel ravnatelj:

»Naj vam takoj razblinim nekatere klišeje, zlasti gostom iz zunanjosti. V tej šoli se ne izdeluje po liniji najmanjšega odpora. Če iščete prostor za žur, ga takoj odmislite, saj ga znotraj šolskega posestva ne boste našli, a v širni svet ne smete neorganizirano pred iniciacijo v neofita. Sistem ocenjevanja je samo navidezno enak. Poznamo tudi lažne predstave, ki jih gostom iz zunanjosti pričara njihova industrija razvedrila. V Adamiji za potovanja uporabljamo različna prevozna sredstva in ni potrebe po metlah ali čem podobnem. Pozabite na razne govoreče in kosmate posebnosti. V nadaljnjem postopku boste razvrščeni v štiri razrede, označene z nič kaj veličastnimi oznakami. Ne, tukaj razredi nimajo svojih grbov in zvenečih imen, le oznako, ki pove, kam sodite. Na tej ustanovi boste vsi začeli v enem od N razredov. N kot novčki, lahko si to interpretirate kot ne-uvrščeni. Razdelili vas bomo v štiri razrede. Dva sta namenjena domačim vpisnikom, ki sem, zaradi omejitve vpisa, prihajajo skozi zelo strogo vpisno sito. Dva pa sestavljajo gostje iz zunanjosti. Tudi letos smo se zaradi izkušenj iz preteklosti odločili,

da na tej,« in poudaril, »**ne-uvrščeni** stopnji izobraževanja ločimo goste od domačinov.«

Milena je vzdihnila:

»Koliko nepotrebnih besed.«

Ela se je kislo nasmehnila.

Ravnatelj je zgrabil prvo mapo:

»Janez Kopitar N4!«

Vstal je malce debelušen fant s čopom in pristopil s svojo dokumentacijo.

Milena in Darja sta se že dolgočasili, ko je poklical Darjo:

»Darja Petrovič! N3.« Darja se je hitro obudila, zgrabila svojo mapo in stekla proti omizju. Čez nekaj časa je priča na vrsto Ela:

»Elica Lomnik, N3.«

Proti koncu pa je poklical še Mileno:

»Milena Jadrič, N3.«

Darja in Milena sta se spogledali:

»Z Elo sva v istem klasu.«

Ela je kislo vzdihnila:

»Naj se veselim, ali zjočem? Očitno nas spremljajo od trenutka, ko smo vstopili na tisto ploščad v Lubliani.«

»Bomo že kako.«

Ravnatelj je posegel v vse glasnejše mrmranje in čebljanje:

»Novčki, razredi so določeni! Vaši razredniki in razredničarke vas bodo povedli do razrednih domov in za zaključek dneva, pred in po večerji, vam priporočam študij map, ki ste jih prejeli ob vstopu v šolo. Že jutri velja nulta toleranca. Izgovorov v slogu nisem vedela, pozabil sem, ne sprejemamo in podvojijo kazenske točke,« je zaključil in v dvorano vstopita dve ženski in dva moška. Takšen je običaj.

Ravnatelj Brežnik je namignil podravnateljici Normanovi:

»Greva k meni, Agnes sem naročil, naj pokliče monsinjorja Gornika.«

Podravnateljica je prikimala in na kratko sta se rokovala s profesorjem Rebernikom in narejeno pocukranim Andrejem Blaznikom.

RAVNATELJ

Navis quae in flumine magna est, in mari parvula est

(Ladja, ki je velika na reki, je majcena na morju)

0. - Nič

Iz Prvobitnega Kaosa so se bogovi oblikovali, njihova oblika je zlo za zle in čistost za čiste ...

(Sauthenerom: Davni 8)

Ravnatelj Brežnik je globoko vzdihnil in se potopil v svoj fotelj. Podravnateljica Normanova je zasedla svoj običajni fotelj, tudi monsinjor Teodozij Gornik je svoje mogočno telo zakotalil v fotelj, ki je pod težo žalostno zaškripal, in si pogladil brado:

»Glede na povabilo v tej sestavi imam logično vprašanje,« je oba premeril z živahnimi očmi. »Že imamo kakšnega svežega kandidata za rekord pri pokori? Prejšnji je daroval izjemno izkušnjo,« in vrnil pogled predse.

Ravnatelj je odkimal:

»Tega veselja ta hip ni na vidiku,« in vdihnil po kratkem premoru. »Vsaj za zdaj. Imamo pa nekaj drugega,« in ekran na mizi je oživel. »Mogoče še zahtevnejšega.«

Teo je nagrbančil čelo:

»Tole ste danes posneli?«

Tim in Helena sta prikimala.

»Se zavedata, da je to še huje od nesrečnega časovnega fenomena?«

Heleno je presunilo, kako se je monsinjor izognil imenu in priimku akterja fenomena.

Tim je dodal:

»Sem ti rekel,« se je spogledal s Heleno, »da bo Teo takoj prepoznal fenomen.«

Helena je kislo pripomnila:

»Naj se veselim, ali zjočem?«

Teo je oba resno ošinil:

»Takrat je šlo za jasno prepoznaven fenomen, ki se je odvil vsem na očeh. Zmajev prdec smo zavohali takoj, ko ga je spohal. A tole,« je odkimaval in se rahlo nasmehnil.

Helenin obraz je otrpnil:

»To je zakuhala mlajša Petrova sestra. Očitno gre za družinsko prekletstvo ali blagoslov. Mogoče ima prste zraven equit Ravnik, njen ded. Kaj, če odkrijemo sledi njegovega treninga? Saj veste, kako je z magijsko zlorabo mladoletnih, zlasti uvoženih!«

Teo je kislo pripomnil:

»Saj temu še sama ne verjameš. Equit Ravnik je zadnji, ki bi kršil zakone in kodekse. Zagotovo je svojo vnukinjo pripravil na tukajšnje posebnosti, a je pri tem skrbno pazil, da je ostal v okviru dovoljenega. Vsekakor nas čaka razburljivo leto. Ne glede na vse mi bo moral equit razložiti par stvari,« in mračno dodal. »Zaradi varnosti svoje vnukinje. Adamijski novčki bodo hitro opazili, da se zna še predobro izogniti njihovim pastem in stvari bodo eskalirale v prepovedane in nevarne vode. Saj nista pozabila na zadnji paket fenomenov.«

Tim je zožil pogled in nagrbančil čelo:

»Si prepričan, da gre za zavestno aplikacijo?«

Teo je suvereno odvrnil:

»Zagotovo. Samo trenirana intuicija z vrhunskim nadzorom astralnega fluida lahko to izvede. Samo goli sreči se lahko zahvalimo, da smo fenomen ujeli. Obstaja še ena možnost,« je odkimal. »Ampak je zagotovo popolnoma nemogoča. Popolnoma.« je mračno zaključil. Helena se je znova spomnila svojega občutka ob testiranju. *Je še kaj nemogočega?*

Vskočil je Tim:

»Ni samo sreča, temveč moja natančnost pri nadzoru kalibracije senzorjev in kamernikov.«

Teo se ni pustil zmotiti:

»Gospodična ni bila prepričana o obsegu naših merilnikov, zato je malce tesneje zategnila nadzor. Rekordni spokornik je s svojim fenomenom izstopal, vsem je padel v oči, ker je šlo za nezavedni odziv. Ela ima nadzor in v tem je razlika. Tukaj imamo uvoženo novčko z nadzorom energij, ki presega najboljše maturante. Verjetno gre za posebno gentsko linijo, ki jo moramo proučiti. In to silno diskretno,« je naredil znak tišine, »preden se astralni strop njene fenomenologije zruši na nas.«

Helena je zavrtela z očmi:

»V svojem delovnem veku sem torej štrafana še z eno posebnostjo, ki bo vsem zadala novo dozo sivih las. Zakaj? Pri vseh svetnikih, zakaj? Očitno sem kaznovana zaradi kakšnega zgrešenega prednika in zdaj plačujem dvojno ceno.«

Tim je spustil pogled v tla in odkimaval. Teo je ohranil optimizem:

»Takšna sta kot novčka, ki sta padla na izpitu. Poglejta to s pozitivne plati!«

Helena se je namrdnila:

»Teo, nisem čisto prepričana glede tvojega optimizma. Prej ali slej se bodo zgodili razni fenomeni in izgredi. Delili bomo kazenske točke in, bog nam pomagaj, kakšno pokoro z rehabilitacijo. Pritegnili bomo nepotrebno pozornost in šarili bodo po naših rečeh. Kaj je v tem pozitivnega?«

Teo je veselo odvrnil:

»Gospodična želi ostati anonimna. Že na začetku svoje tukajšnje poti je storila vse za neopaznost in nevidnost. Verjetno ima določene talente in v zunanjosti se je priučila osnov magijskih aplikacij. Magijsko moč uporablja za nevidnost. To me opogumlja. Se spomnite prigod in nezgod spokornika?«

Neverjetno spretno se izogiba omembi Petra. Helena se je vzravnala in sklenila dlani:

»Vseeno ne smemo in ne moremo zamahniti z roko. Prišel bo čas, ko razredčimo uvožene novčke, ker želimo v letniku Sameh magijsko urejeno mladino. Proces je sicer krut in se mi po svoje upira, a je nujen za nadaljnje šolanje. Do takrat nam bo gospodična Lomnik zagotovo priredila kakšno neprijetno presenečenje.«

Tim je oprezno prikimal in se spogledal s Teom:

»Povabil sem vas, ker želim kakšen predlog, kako svojevrstno uvoženo dijakinjo spraviti pod nadzor. Kako ji nadeti uzde, če bo in ko bo to potrebno?«

»Zakaj mislite, da potrebuje poseben nadzor. Očitno se vrhunsko obvlada in vam verjetno ne bo dala povoda za obravnavo. Pač punca. Fantje se v teh letih radi po pavje šopirijo, kdo ima večjega. To smo vsi izkusili.«

Helena je odvrnila:

»Vse lepo in prav. Čeprav bo vse idealna idila, pa ne smemo pozabiti na Janija. Saj nista pozabila, kako senzitivni so Slepci.«

Oba sta zapičila vanjo svoj par oči. Tim je vprašal:

»Kaj je z njim? Slepec ne bo zaznal njene posebnosti, ker pri novčkih, zlasti uvoženih, ne pričakuje nadzorovanih fenomenov, še manj pa usmerjenih aplikacij. Če bi kaj opazil, bi se že najavil pri Agnes.«

Tudi Teo je postavil vprašanje:

»Zakaj bi mlada Lomnikova padla v oči Slepcu?«

Helena je skomignila z rameni:

»Pri Slepcih nikoli ne veš. On je ušesa Kurije. Tukaj je, da lovi posebnosti in, *bogami*, Elica je posebnost.«

Teo je zabrundal:

»Oči Kurije sem predvsem jaz. Ne pozabita tega! Slepca bomo morali v primeru potrebe vključiti, že zaradi preventive. Saj menda nimate kakšnih neumnih predsodkov. Oba s kolegom Janijem sva to že nekajkrat dokazala.«

Tim se je zarežal:

»Teo ima prav! Profesor Močnik vsa ta leta po Urbanovi menjavi korektno opravlja svoje delo in za zdaj še nisem dobil vzroka za dvom v njegovo zvestobo tej ustanovi,« in resno zaključil. »Če bo kdo naredil galamo, je to bivši profesor Urban. Skrbi me za njegovo fluidno ravnovesje.«

Helena je hladno dodala:

»Ves čas moramo biti na preži in pravočasno ukrepati. Upam, da ne bodo ti fenomeni, nadzorovani ali nenadzorovani, potegnili s sabo še morebitnih sopotnikov. Saj veste, kako so končali Petrovi tukajšnji najbližji prijatelji.«

Miha in Tal sta kljub fizičnemu delu zmrzovala v majhnem kamnolomu v bližini *Parentije*. Nenavadni mraz je precej zgodaj prekinil drugače vroče poletje. Vonj morja in mediteranskega rastja je v tej novi realnosti pomenil celodnevno garanje za skledo bruhanja, ki mu rečejo zaporniška hrana.

Miha je svoje le malo okrepljene pajkovske ude položil na lopato in vzdihnil:

»Kaj ni to ironija? S starši sem bil pred vstopom v Adamijo na morju ravno v Poreču,« in se je ozrl okoli sebe. »V našem svetu nimajo kamnoloma.«

Tal se je kislo nasmehnil:

»Tu imaš fitnes, dieto in disciplino. Vidiš, zdaj ti je velikodušna rimska država podarila paket aktivnih počitnic.«

Miha se je namrdnil:

»Ki trajajo že dve leti. Temu rečejo prevzgojna kolonija. Kaj takšnega bi potrebovali pri nas doma.«

Tal je kislo dodal:

»Bojim se, da lahko kar pozabiva na naš dom. Tukajšnjo prevzgojo preživi samo polovica klientele. Z drugo polovico pa nahranijo stražarske pse in tako prihranijo pri pasji hrani.«

Miha je z lopato sunil premičnik in kislo prhnil:

»Od mene se ne bodo najedli. Upam, da se je Peter izvlekel. Če bi res končal v Koloseju, bi nam to zagotovo svečano objavili. Tako pa ...«

Preko Mihovega hrbta je priletela modrikasta strela iz konice fluidne palice, pospremljena z glasnim režanjem:

»Dajmo pajkova južina! Hitro lahko ugotovimo, kako boš teknil mojim psičkom! Malce več entuziazma!«

Pes je besno zalajal in silovito šavsnil tik poleg noge. Birič se je zarežal. Miha je začutil pasjo sapo, stisnil zobe in samo globoko vdihnil. Biriču ni hotel dati veselja in zaječati od bolečine. Nadaljeval je z metanjem zmletega kamenja na premičnik.

Birič je malce nižje kmalu našel obnemoglo žrtev. Dvakrat je udaril po negibnem hrbtu, zatem sta pritekla nekakšna bolničarja, pravzaprav sužnja za odvoz obnemoglih in negibno telo urno odnesla. Birič je sam zase nekaj godrnjal in nadaljeval svoje okrutno delo.

Tal je zašepetal:

»Tudi jaz bi rad upal v Petrovo rešitev, a treniranim levom ne more nihče uiti, čeprav mi je čudno, da se ga spomnimo. Obsojeni na leve naj bi ob smrti izpuhteli iz spominov.«

»Ampak mi se še kar spomnimo. Torej ni mrtev.«

Tal je ledeno pribil:

»Ravno spomin nanj me navdaja z nekaj upanja.«

Miha je stisnil ustnice:

»No, vidiš? Kljub vsemu ga še ne bi odpisal. Saj veš,« je otožno zaključil, »upanje umre zadnje.«

Tal je suho dejal:

»Tukaj je kraj, kjer umre še upanje.«

Teja je odsotno zlagala goro krožnikov. Od nekod je priletela opazka:

»Še krožnik je težji od tebe. Zanimivo bo, kam te bodo vtaknili po tukajšnji prevzgoji. Jaz glasujem,« in se je glasno, po opičje zarežal, »za zabaviščni park.«

Nekdo je v krohotu dodal:

»Še za mišji zalogaj te je premalo! Miška, če se ne boš bolj podvizala, si boš zaželela, da se v areni nisi pridružila slavnemu sošolcu. Lahko je ponosen, saj je malo uvožencev dobilo čast v areni zabavati izbirčne vatikanske patricije.«

Ni se več ozirala na izbruhe zaporniške duhovitosti. Sprva je to zelo težko prenašala. Sčasoma so ji čuti otrdeli. Vsi bližnji Petrovi prijatelji iz gimnazije so pristali v tem peklenskem kraju. Namesto uživanja mladosti jih je doletela bridkost težaškega dela. Adamije se je iz pravljične dežele prvih tednov spremenila v kraj nočne more, ki je noče in noče biti konec.

Se bom kdaj zbudila v domači postelji, objela Medija in se tega spomnila kot slabih sanj?